

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)
z dnia 18 marca 2005 r.*

W sprawie T-243/01 DEP

Sony Computer Entertainment Europe Ltd z siedzibą w Londynie (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez adwokata P. De Baera, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez R. Wainwrighta, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o ustalenie kosztów w następstwie wyroku Sądu z dnia 30 września 2003 r. w sprawie T-243/01 Sony Computer Entertainment Europe przeciwko Komisji, Rec. str. II-4189,

* Język postępowania: angielski.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (trzecia izba),

w składzie: M. Jaeger, prezes, J. Azizi i E. Cremona, sędziowie,

sekretarz: H. Jung,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności faktyczne i postępowanie

- 1 Wyrokiem z dnia 30 września 2003 r. w sprawie T-243/01 Sony Computer Entertainment Europe przeciwko Komisji, Rec. str. II-4189 (zwanym dalej „wyrokiem w postępowaniu głównym”) Sąd stwierdził nieważność rozporządzenia Komisji (WE) nr 1400/2001 z dnia 10 lipca 2001 r. dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej (Dz.U. L 189, str. 5; sprostowanie opublikowane w Dz.U. 2001, L 191, str. 49) w zakresie, w jakim dotyczyło ono klasyfikacji konsoli, której opis został ponownie ujęty w pierwszej kolumnie tabeli zamieszczonej w załączniku do tego rozporządzenia według kodu NC 9504 10 00, a towarzyszący jej CD-ROM według kodu NC 8524 39 90, oraz obciążył Komisję kosztami postępowania.

- 2 Pismem z dnia 10 marca 2004 r. skarżąca poinformowała stronę pozwaną, iż całkowita kwota kosztów podlegających zwrotowi, w tym wynagrodzenie adwokata i inne koszty, wynosi 157 862,50 EUR.

- 3 Pismem z dnia 24 marca 2004 r. pozwana poinformowała skarżącą, iż kwota ta jest niewspółmiernie wysoka w stosunku do tego, co znajdowałoby uzasadnienie. Pozwana zaproponowała zapłatę 51 000 EUR (50 000 EUR tytułem wynagrodzenia adwokata i 1 000 EUR tytułem wydatków).

- 4 Pismem z dnia 30 marca 2004 r. skarżąca odpowiedziała pozwanej, iż zaproponowana kwota jest nie do zaakceptowania.

- 5 Pozwana odpowiedziała pismem z dnia 16 kwietnia 2004 r., utrzymując stanowisko, któremu dała wyraz w piśmie z dnia 24 marca 2004 r.

- 6 Pismem procesowym, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 5 maja 2004 r., skarżąca przedstawiła wniosek o ustalenie kosztów na podstawie art. 92 § 1 regulaminu Sądu.

Żądania stron

- 7 Skarżąca wnosi do Sądu o ustalenie kwoty w wysokości 157 862,50 EUR jako należnej na rzecz skarżącej od Komisji tytułem poniesionych kosztów.

- 8 Komisja wnosi do Sądu o ustalenie kwoty kosztów podlegających zwrotowi w wysokości 51 000 EUR.

Co do prawa

Argumenty stron

- 9 W piśmie z dnia 10 marca 2004 r., do którego skarżąca odwołuje się we wniosku o ustalenie kosztów, przedstawiła ona następujący spis kosztów:

— tytułem wynagrodzenia adwokata koszty odpowiadające 600,5 godzinom pracy, z których 276,5 godziny zostało przepracowane przez adwokatów wynagradzanych według stawki godzinowej w wysokości 325 EUR, 312 godzin zostało przepracowane przez adwokatów wynagradzanych według stawki godzinowej w wysokości 200 EUR i 12 godzin zostało przepracowane przez adwokata opłacanego według stawki godzinowej w wysokości 175 EUR;

— tytułem kosztów transportu — 650 EUR;

— tytułem kosztów zakwaterowania (czterech osób) — 600 EUR;

— tytułem kosztów reprezentacji (koszty materiałów i pochodne) — 1 500 EUR;

— koszt kserokopii i ekspresowych przesyłek kurierskich — 750 EUR.

- 10 Skarżąca podkreśla doniosłość niniejszej sprawy z punktu widzenia prawa wspólnotowego. W wyroku wydanym w postępowaniu głównym Sąd orzekł po raz pierwszy o dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia dotyczącego klasyfikacji taryfowej. Wyrok w tej sprawie wskazuje zatem przesłanki, w jakich osoby fizyczne mogą zaskarżać podobne rozporządzenia i stanowi precedens do wykorzystania na przyszłość. Ponadto wyrok ten pomaga lepiej zrozumieć ogólne reguły wykładni Nomenklatury Scalonej ustanowionej rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, str. 1), w szczególności regułę ogólną nr 3 b). Skarżąca podkreśla ponadto, iż Sąd jednocześnie dokonał po raz pierwszy wykładni uwagi 1 p) sekcji XVI, działów 84 i 85 CN.
- 11 W opinii skarżącej sprawa rozpatrywana w postępowaniu głównym uwydatniła trudności wynikające ze złożonego i ograniczonego charakteru orzecznictwa odnoszącego się do czynnej legitymacji procesowej osób fizycznych w sprawach z zakresu ustalenia zgodności z prawem rozporządzeń. Ponadto powołana sprawa niosła ze sobą dodatkowe trudności wynikające z braku lub ograniczonego charakteru orzecznictwa w przedmiocie wykładni spornych kodów CN, jak również zasad ogólnych wykładni CN. Wreszcie pytania zadane skarżącej przez Sąd w przedmiocie praw własności intelektualnej były niezwykle złożone i wymagały dodatkowej analizy kwestii wygaśnięcia międzynarodowych znaków towarowych.
- 12 Skarżąca uważa jednocześnie, iż nakład pracy związany z postępowaniem głównym tłumaczy wysokość kosztów, których zwrotu domaga się skarżąca. Po pierwsze, biorąc pod uwagę, iż wcześniejsze orzecznictwo stało na stanowisku niedopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia w sprawie klasyfikacji taryfowej, konieczne było ustalenie różnicy pomiędzy przedmiotową sprawą a sprawami wcześniejszymi, w których skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia w sprawie klasyfikacji taryfowej wniesione przez osoby fizyczne zostały uznane za niedopuszczalne. Po drugie, jako że orzecznictwo odnoszące się do spornych kodów CN i reguły ogólnej nr 3 b) CN nie było obfite, należało

przeanalizować i zinterpretować historię i rozwój spornych kodów CN. Dodatkowo skarżąca podnosi, iż musiała odnaleźć podobne sprawy w orzecznictwie innych sądów dotyczące wykładni kodu CN 9504 dokonanej przez komitet ds. systemu zharmonizowanego Rady Współpracy Celnej (RWC). Po trzecie, skarżąca podkreśla, iż pytania, które zostały jej zadane przez Sąd w kwestii posługiwania się logo konsoli PlayStation®2 i jego ochrony przez prawa własności intelektualnej wymagały przeprowadzenia dodatkowych badań.

- 13 Odnosząc się do pozostałych kosztów, które spowodowała ta sprawa, skarżąca dowodzi, iż wynikały one zasadniczo z konieczności udziału biegłego celem przeprowadzenia prezentacji konsoli PlayStation®2 w trakcie rozprawy.

- 14 Wreszcie skarżąca wskazuje, iż miała ona w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym znaczny interes gospodarczy. Przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia skutkowało jej zdaniem pozbawieniem mocy informacji taryfowej wydanej przez krajowe władze celne na korzyść skarżącej. Wynikła z tego szkoda materialna poniesiona przez skarżącą może być oszacowana zgodnie z jej oceną na ponad 50 milionów EUR.

- 15 Na wstępie pozwana podkreśla, iż skarżąca przecenia powagę sprawy w rozpatrywanej postępowaniu głównym, ponieważ wyrok wydany w tej sprawie rodził skutki jedynie w odniesieniu do przedmiotowej sprawy, nie mając znaczenia o charakterze ogólnym. Sąd oddalił bowiem pierwszy argument skarżącej odnoszący się do niemożliwości zaklasyfikowania maszyn do automatycznego przetwarzania danych, takich jak konsole PlayStation®2, do pozycji taryfowej 9504. Uznał on jedynie, iż Komisja naruszyła prawo, dokonując na podstawie reguły ogólnej 3 b) klasyfikacji konsoli jako konsoli PlayStation®2 ze względu na jej funkcje, która determinowała jej zasadniczą charakterystykę.

- 16 Odnosząc się do stopnia złożoności sprawy, pozwana stwierdza, iż mimo że sprawa ta dotyczyła wielu interesujących kwestii dotyczących legitymacji osoby prawnej prawa prywatnego do dochodzenia zgodności z prawem rozporządzenia jak i interpretacji CN, podniesione tu kwestie interpretacyjne nie różnią się charakterem od innych spraw wniesionych do Sądu.
- 17 Pozwana ocenia, iż nakład prac spowodowanych tą sprawą nie uzasadnia wypłaty wynagrodzenia odpowiadającego 600 godzinom pracy adwokata. Bliższe rzeczywistości byłoby około 200 godzin.
- 18 Pozwana stwierdza, iż nie jest w stanie wypowiedzieć się w przedmiocie oceny skarżącej odnośnie do jej interesu gospodarczego w tej sprawie.
- 19 Reasumując, pozwana kwestionuje wysokość kosztów wskazanych przez skarżącą. Jest ona zdania, iż kwota ta jest zawyżona, w szczególności dlatego, że Sąd zdecydował o „tymczasowym” nieuwzględnieniu wniosku skarżącej o przeprowadzenie technicznej prezentacji konsoli PlayStation*2 na rozprawie. Żadna tego rodzaju prezentacja nie miała ponadto miejsca.
- 20 Pozwana konkluduje tym samym, iż zapłata 50 000 EUR tytułem wynagrodzenia adwokata i 1 000 EUR tytułem wydatków jest pod każdym względem uzasadniona.

Ocena Sądu

Uwagi ogólne

- 21 Zgodnie z art. 91 lit. b) regulaminu do kosztów podlegających zwrotowi zalicza się „wydatki konieczne, poczynione przez strony w związku z postępowaniem, w szczególności koszty podróży i pobytu, a także wynagrodzenia pełnomocników, doradców oraz adwokatów lub radców prawnych”. Wynika z tego przepisu, iż koszty podlegające zwrotowi są ograniczone do tych, które zostały poniesione w związku z postępowaniem przed Sądem i których poniesienie było w tym celu konieczne (postanowienia Sądu z dnia 24 stycznia 2002 r. w sprawie T-38/95 DEP Groupe Origny przeciwko Komisji, Rec. str. II-217, pkt 28 oraz z dnia 6 marca 2003 r. w sprawach T-226/00 DEP i T-227/00 DEP Nan Ya Plastics przeciwko Radzie, Rec. str. II-685, pkt 33).
- 22 Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, wobec braku przepisów wspólnotowych o charakterze taryfowym Sąd dokonuje swobodnej oceny okoliczności danej sprawy, biorąc pod uwagę przedmiot i charakter sporu, jego doniosłość z punktu widzenia prawa wspólnotowego, jak też stopień zawiłości sprawy, nakład pracy pełnomocników i doradców w związku z postępowaniem, a także interes gospodarczy, z którym spór wiązał się dla stron (postanowienia Sądu z dnia 8 marca 1995 r. w sprawie T-2/93 DEP Air France przeciwko Komisji, Rec. str. II-533, pkt 16; z dnia 19 września 2001 r. w sprawie T-64/99 DEP UK Coal przeciwko Komisji, Rec. str. II-2547, pkt 27 oraz z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie T-251/00 DEP Lagardère i Canal+ przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-4217, pkt 23). W tym względzie możliwość dokonania przez sąd wspólnotowy oceny wartości wykonanej pracy zależy od precyzyjności dostarczonych informacji (postanowienia Sądu z dnia 8 listopada 1996 r. w sprawie T-120/89 DEP Stahlwerke Peine-Salzgitter przeciwko Komisji, Rec. str. II-1547, pkt 31 oraz z dnia 15 marca 2000 r. w sprawie T-337/94 DEP Enso-Gutzeit przeciwko Komisji, Rec. str. II-479, pkt 16).
- 23 Jednocześnie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że do sądu wspólnotowego nie należy ustalanie wynagrodzenia należnego od stron ich adwokatom, ale określenie kwoty, do której wysokości wynagrodzenie to może podlegać zwrotowi przez stronę

obciążoną kosztami postępowania. Sąd, orzekając o wniosku o ustalenie kosztów, nie ma obowiązku brać pod uwagę stawek krajowych będących podstawą określenia wynagrodzenia adwokackiego ani ewentualnej umowy zawartej w tym zakresie przez zainteresowane strony i ich pełnomocników lub doradców (wyżej powołane w pkt 22 postanowienia w sprawach Stahlwerke Peine-Salzgitter przeciwko Komisji, pkt 27 oraz UK Coal przeciwko Komisji, pkt 26).

Zastosowanie na gruncie niniejszej sprawy

- 24 Ustalenia kwoty kosztów podlegających zwrotowi w niniejszej sprawie należy zatem dokonać z zastosowaniem powołanych kryteriów.
- 25 Odnosząc się, po pierwsze, do przedmiotu i charakteru sporu oraz jego doniosłości z punktu widzenia prawa wspólnotowego, wydaje się zasadne wskazać, iż w wyroku w postępowaniu głównym Sąd orzekł po raz pierwszy o dopuszczalności wniesienia na podstawie art. 230 akapit czwarty WE skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia dotyczącego klasyfikacji taryfowej. Zatem wyrok ten określa po raz pierwszy ogólne przesłanki zaskarżenia przez jednostki rozporządzeń Komisji dotyczących klasyfikacji towarów w ramach CN. Należy tu również mieć na względzie, że dopuszczalność skargi w niniejszej sprawie opierała się na bardzo specyficznych okolicznościach ustalonych na podstawie całokształtu dowodów i informacji o różnorodnym charakterze dostarczonych przez skarżącą.
- 26 Ponadto jak to wynika z wyroku celem wydania orzeczenia w postępowaniu głównym Sąd był zobowiązany zbadać po raz pierwszy kwestię klasyfikacji „konsoli do gier” w CN, co przyczyniło się do rozwiązania niezwykle złożonych problemów interpretacyjnych o znaczeniu ogólnym, w szczególności w odniesieniu do wykładni pewnych reguł ogólnych, pozycji, podpozycji, jak i uwag dotyczących działów i sekcji CN.

- 27 Odnosząc się, po drugie, do nakładu pracy pełnomocników i doradców w związku z postępowaniem, należy przyznać na wstępie, iż w sprawie tej kwestia dopuszczalności skargi wymagała prac dodatkowych. Dla ustalenia czy zaskarżone rozporządzenie dotyczyło skarżącej bezpośrednio i indywidualnie, była ona zmuszona wykazać szczegółowy charakter swej sytuacji w sposób niezwykle szczegółowy i za pomocą wielu dobitnych i dopracowanych argumentów. Dodatkowe badania przeprowadzone w tym zakresie przez skarżącą były poza tym niezbędne, zwłaszcza w celu umożliwienia jej udzielania odpowiedzi na pytania Sądu w przedmiocie istotnych różnic pomiędzy konsolą PlayStation®2 a innymi konsolami do gry.
- 28 Kwestia dopuszczalności skargi spowodowała zatem zasadniczo niecodzienny nakład pracy adwokata. Natomiast odnosząc się szczegółowiej do przedstawienia informacji wymaganych w zakresie praw własności intelektualnej, należy stwierdzić, iż skarżąca jest częścią tej samej grupy przedsiębiorstw, co producent i uprawniony z tytułu praw własności intelektualnej odnoszących się do spornego towaru. Udostępnienie tychże informacji wymaga zatem ze strony adwokatów skarżącej jedynie ograniczonego nakładu pracy.
- 29 Ustosunkowując się do istoty sprawy, należy przypomnieć, iż znaczna część argumentacji skarżącej została uznana za niesłuszną.
- 30 Po trzecie, odnosząc się do interesów gospodarczych z którymi spór wiązał się dla skarżącej, Sąd nie jest w stanie dokonać weryfikacji kwoty przez nią przedstawionej z racji nieotrzymania szczegółowych informacji w tym zakresie. Należy niemniej stwierdzić, iż konsola PlayStation®2 jest towarem sprzedawanym w ramach Wspólnoty w dużych ilościach.
- 31 Skarżąca nie przedłożyła również Sądowi szczegółowego wyszczególnienia godzin pracy zaangażowanych adwokatów w podziale na różne zadania wykonane w ramach postępowania przed Sądem. Z pierwszej tabeli załączonej do pisma skarżącej z dnia 10 marca 2004 r. i powtórzonej w załączniku A1 do skargi (str. 16 i 17) nie wynika de

facto nic innego, jak tylko wyliczenie dla każdego z zatrudnionych adwokatów różnych czynności, opatrzonych jedynie ogólną liczbą godzin pracy świadczonych jakoby przez adwokata. Skarga nie zawiera jakiegokolwiek uszczegółowionego podziału teźże liczby ogólnej w zakresie liczby godzin przepracowanych przez każdego z adwokatów, która umożliwiłaby Sądowi weryfikację zasadności tego wyliczenia. W każdym razie czynności adwokata pozostające w związku z przygotowaniem ewentualnej prezentacji konsoli PlayStation®2 nie zostaną uwzględnione jako, że nie były one konieczne dla rozstrzygnięcia sporu (zob. w tym zakresie pkt 33).

- 32 W tych okolicznościach i mając na uwadze elementy oceny przedstawione powyżej, wydaje się właściwe ustalenie liczby godzin odpowiadającej kosztom podlegającym zwrotowi na poziomie 250 godzin.
- 33 Jeśli chodzi o inne wydatki poniesione przez skarżącą w związku ze sporem, to domaga się ona kwoty 1 500 EUR tytułem kosztów poniesionych w celu dokonania prezentacji funkcji konsoli PlayStation®2. Należy na wstępie przypomnieć, iż skarżąca bez inicjatywy ze strony Sądu zaproponowała przeprowadzenie tego rodzaju prezentacji w trakcie rozprawy. Sekretarz Sądu w piśmie z dnia 3 lutego 2003 r. poinformował skarżącą o decyzji izby o „tymczasowym” oddaleniu wniosku skarżącej, zawiadamiając ją jednocześnie, iż tego rodzaju prezentacja może zostać w razie potrzeby ewentualnie dopuszczona na rozprawie. Żadna prezentacja w tym zakresie nie okazała się konieczna. Nie przystąpiono zatem do jej przeprowadzenia. W tych okolicznościach koszty spowodowane jakoby rzeczoną prezentacją nie mogą być uznane za koszty konieczne, poniesione w związku z postępowaniem.
- 34 Jeśli chodzi o inne wydatki, koszty kserokopii i przesyłek, jak i koszty przejazdów i pobytu czterech osób zaangażowanych w postępowanie główne przed Sądem, to winny one być uwzględnione w zakresie, w jakim były konieczne. Niemniej ze względu na brak szczegółowych informacji co do przeznaczenia oraz rozbitcia kosztów podróży i pobytu w wysokości 1 250 EUR oraz kosztów kserokopii w wysokości 750 EUR, należy ustalić koszty podlegające zwrotowi z tego tytułu na kwotę 1 000 EUR.

- 35 Uwzględniając całość poprzedzających uwag, sprawiedliwe będzie ustalenie na kwotę 66 175 EUR kosztów podlegających zwrotowi poniesionych przez skarżącą w związku z postępowaniem głównym.
- 36 Zważywszy, że Sąd, ustalając koszty podlegające zwrotowi, bierze pod uwagę okoliczności sprawy do chwili wydania orzeczenia, wstrzymuje się on od orzekania odrębnie w przedmiocie kosztów poniesionych przez strony dla celów niniejszego postępowania w sprawie o ustalenie kosztów (zob. podobnie postanowienie Sądu z dnia 10 stycznia 2002 r. w sprawie T-80/97 DEP Starway przeciwko Radzie, Rec. str. II-1, pkt 39).

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

Koszty podlegające zwrotowi przez Komisję na rzecz skarżącej zostają ustalone na kwotę 66 175 EUR.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 18 marca 2005 r.

Sekretarz

Prezes

H. Jung

M. Jaeger